

paa Grund af Tillægsforklaringens Indhold, i hvilket sidste Tilfælde ikke Straffen for Meened, men kun Straffen for ubeediget falskt Forklaring vil kunne anvendes, naar Tillægsforklaringen befindes at være falskt, maa naturligviis i det enkelte Tilfælde nærmere afgjøres af Domstolene. — Som bemærket er Straffens Maximum i Udkastets § 142 ganske i Almindelighed sat til 10 Aars Strafarbejde, og der er ikke fundet Anledning til at gjøre en saadan Tilføjning om Straffens Skærpelse i visse Tilfælde, som den, der indeholdes i den ovenfor refererede § 3 i Fd. 15de April 1840, jfr. den norske Straffelovs Kap. 12 § 2. Det følger nemlig formeentlig ligefrem af de almindelige Regler om Sammenstød af Forbrydelser, at hvor det ved det falske Vidnesbyrd er tilfjaget at paaføre Nogen et uforskyldt Onde af en saadan Beskaffenhed, at alene herefter en højere Straf efter Omstændighederne vilde kunne være forskyldt, maa den paagjældende strengere Straffebestemmelse komme til Anvendelse ved Siden af Straffebestemmelsen i § 142, saaledes som det antydes ved den tilspøiede Slutningsætning: „forsaavidt ikke højere Straf maatte være forskyldt ifølge Beskaffenheden af det ved den falske Forklaring bewirkede eller tilfjagtede Onde.“ Navnlig følger det af de paapegede Regler, at naar Nogen ved at afgive falskt Vidnesbyrd tilfjager at paaføre Nogen Strafarbejde eller en anden længere Tids Frihedsberøvelse eller endog Livsstraf, vil hans Strafskyld blive at bestemme ikke blot efter § 142, men tillige efter Udkastets § 208, sidste Deel, eller efter § 187 (om Mord), saa at hans Straf, hvis Hensigten kan siges at være opnaaet, og det falske Vidnesbyrd virkelig at have bewirket, at den Paagjældende er bleven berøvet Friheden eller Livet, i det ene Tilfælde kan stige til 12 Aars Strafarbejde og i det andet bliver Livsstraf, men i modsat Fald maa bestemmes efter Reglerne om Straffen for Forsøg, sammenholdte med de nævnte Straffebestemmelser. Og hvor den forbryderiske Hensigt ikke bestemt er gaaet ud paa at paaføre Nogen et Onde af saa stor Betydning, at en strengere Straffebestemmelse i og for sig herefter vil være anvendelig, skjønnes det ikke rettere, end at det foreslaaede Straffemaximum af 10 Aars Strafarbejde aab-

ner tilstrækkelig Afgang til at ramme den Skyldige med en passende streng Straf.

En Nedsættelse af den for falskt Vidnesbyrd i Almindelighed foreskrevne Straf i det Tilfælde, at den Skyldige selv tilbagekalder sin falske Forklaring og derved deels efter Omstændighederne fjerner eller formindsker de skadelige Følger af Forbrydelsen, deels selv foranlediger dennes Opdagelse, vilde allerede begrundes ved det i Udkastets 6te Kapitel § 60 udtalte almindelige Princip. Ifølge den heromhandlede Forbrydelses særegne Beskaffenhed turde der imidlertid være Anledning til, i Righed med Bestemmelsen i Fd. 15de April 1840 § 4, at tillægge den frivillige Tilbagekaldelse og Berigtigelse af en falskt Vidnesforklaring en bestemt og videre gaaende Indvirkning med Hensyn til Straffens Nedsættelse, og man har derfor i Udkastets § 143 foreslaaet, at en ringere Grad af Strafarbejde og under særdeles formildende Omstændigheder endog Fængsel paa Vand og Brød, dog ikke under 4 Gange 5 Dage, skal kunne anvendes under den anførte Forudsætning. Denne fakultative Strafnedsættelse svarer ogsaa til Reglen i Fd. 1840 § 4, forsaavidt denne hjemler en Nedsættelse af Straffen indtil 8 Maaneders Strafarbejde, idet den sidstnævnte Straf netop staaer i samme Forhold til det almindelige Straffeminimum efter Fdgs. § 1, nemlig 4 Aars Strafarbejde, som det i Udkastets § 143 foreslaaede Straffeminimum, 4 Gange 5 Dages Fængsel paa Vand og Brød, til Straffens Minimum efter Udkastets § 142, nemlig 2 Aars Strafarbejde. Straffens Nedsættelse til det nævnte Minimum betinges vel i Fd. 1840 § 4 særligt af, at al den skadelige Følge af den falske Vidnesforklaring ved den senere Tilbagekaldelse afværges, og en lignende Betingelse findes opstillet i tilsvarende Bestemmelser i flere fremmede Straffelove, blandt andre i den norske Straffelovs Kap. 12 § 4. Kommissionen har imidlertid troet, at det hverken vilde være nødvendigt eller hensigtsmæssigt udtrykkelig at fremhæve den i Straffeloven. Nødvendigt turde det formeentlig ikke være, da Betydningen af det omhandlede Moment er saa ivinesaldende, at Domstolene ogsaa uden en udtrykkelig Anvisning derpaa vel ville vide at tage tilbørligt Hensyn dertil, og navnlig ikke lettelig